

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200910
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Sabadošová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7020200910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová, v právnej veci žalobcu: K. A., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť P. P. Q., bez dokladov totožnosti, trvale bytom P. P. Q., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, splnomocnený zástupca: Centrum právnej pomoci so sídlom, Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava, Kancelária Košice, so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnková 8, 940 01 Nové Zámky, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 20.11.2020, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-32-030/2020-AV zo dňa 06.11.2020, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnková 8, 940 01 Nové Zámky, č. PPZ-HCP-BA12-32-030/2020-AV zo dňa 06.11.2020 týkajúce sa žalobcu K. A., H.. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť P. P. Q., bez dokladov totožnosti.

II. N a r i a d ť u j e žalovanému, aby žalobca K. A., nar. XX.XX.XXXX, bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-32-030/2020-AV zo dňa 06.11.2020 podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu na území Rumunska na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, a dňom 06.11.2020 o 15:30 hod. ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia do 06.01.2021.

2. V dôvodoch preskúmaného rozhodnutia žalovaný konštatoval, že žalobca bol dňa 08.09.2020 v čase o 13:40 hod. kontrolovaný hliadkou polície v meste Štúrovo v priemyselnom parku s tým, že nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť. Účastník konania bol v zmysle § 79 zák. o pobyte cudzincov dňa 08.09.2020 v čase o 17:00 hod. predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky k ďalším úkonom podľa zákona o pobyte cudzincov. V zápisnici spísanej na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod číslom PPZ-HCP-BA12-32-008/2020-AV účastník konania uviedol, že požiadal o azyl v Rumunsku a bol umiestnený v tábore pre azylantov.

Správny orgán lustráciou v Informačných systémoch Policajného zboru zistil, že účastník konania je žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunska. Svojím konaním účastník konania naplnil podmienky jeho prevozu na územie Rumunska podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Správny orgán dňa 08.09.2020 oznámil Dublinskému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Dublinské stredisko“) pod číslom písomnosti PPZ-HCP-BA12-32-007/2020-AV dôvod na začatie konania podľa medzinárodného právneho predpisu, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov a taktiež bolo správnym orgánom požiadané o preskúmanie splnenia podmienok na začatie konania. Účastník konania na základe výzvy žalovaného sa vyjadril v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 odsek 1 Správneho poriadku pod č. PPZ-HCP-BA12-32-008/2020-AV zo dňa 08.09.2020, v ktorej opísal svoju cestu z domovskej krajiny až na územie Slovenskej republiky. Žalovaný ďalej uviedol, že sa za pomoci prevádzčača v Rumunsku ukryl v ložnej ploche kamióna, v ktorom sa mal dostať až do Nemecka, ktoré je jeho cieľovou krajinou. Taktiež uviedol, že bol umiestnený v tábore pre žiadateľov o azyl v Rumunsku. Dňa 08.09.2020 bolo vydané rozhodnutie o zaistení žalobcu podľa § 88 odseku 1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov pod č. PPZ-HCP-BA12-32-010/2020-AV, kde sa stanovila dĺžka doby zaistenia do 08.11.2020 a účastník konania bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Dňa 02.11.2020 bol Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce doručený rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 10Sa/40/2020, ktoré rozhodnutie o zaistení účastníka konania zrušila vec vrátil na ďalšie konanie. Správny orgán požiadala Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o poskytnutie informácie v akom stave je žiadosť účastníka konania ako aj predpokladanú dĺžku ukončenia dublinského konania a realizácie dublinského transferu účastníka konania do Rumunska. Dňa 05.11.2020 bola z Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky doručená odpoveď, že v prípade účastníka konania bola dňa 18.09.2020 zaslaná žiadosť o prijatie späť Rumunskej republike podľa článku 18 ods.1 písm.b) nariadenia (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov („ďalej len nariadenie (EÚ) č. 604/2013“) z dôvodu, že na ich území požiadala dňa 16.08.2020 o udelenie azylu. Dňa 29.09.2020 Rumunská republika akceptovala prijatie späť účastníka konania podľa článku 18 ods.1 písm.b) nariadenia (EÚ) č. 604/2020, čím súhlasila s ich odovzdaním do Rumunskej republiky podľa § 46a ods.4 zákona o azyle, ktoré im bolo vyhlásené dňa 30.10.2020 a v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť. Odo dňa vyhlásenia rozhodnutia plynie dvadsaťdňová lehota na podanie správnej žaloby na Krajský súd v Košiciach. Odovzdanie účastníka konania do Rumunskej republiky sa uskutoční v súlade s článkom 29 ods.1 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 najneskôr do šiestich mesiacov od prevzatia zodpovednosti iným členským štátom alebo rozhodnutia o dovolaní alebo revízii, ak rozhodnutie pripúšťa odkladný účinok.

3. Dňa 04.11.2020 bola z odboru cudzineckej polície Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru vyžiadaná informácia ohľadom dublinského transferu cudzincov do Rumunska. Správnomu orgánu bola doručená informácia, že v súvislosti so šírením epidémie COVID-19 je núdzový stav na území Rumunska od 15.10.2020 predĺžený o 30 dní. Dublinské transfery do Rumunska z iných členských štátov budú obnovené iba za určitých podmienok:

- Informácie o transfere musia byť zaslané najmenej 10 dní pred uskutočnením transferu
- V prípade odovzdania musia byť informovaní, či boli cudzinci, ktorí sú predmetom odovzdania predtým izolovaní alebo umiestnení do karantény po dobu 14 dní na území odovzdávajúceho členského štátu.
- Musia byť informovaní, ak bol cudzinec predtým infikovaný COVID-19 a kedy bol vyliečený.
- Malo by sa vyhnúť prestupom prostredníctvom komerčných letov.
- V prípade transferov prostredníctvom komerčných leteckých letov by sa mali prijať osobitné preventívne opatrenia, aby sa zabránilo šíreniu COVID-19.
- Cudzinec by mal byť testovaný najneskôr 72 hodín pred dátumom transferu pre COVID-19 a výsledok by mal byť zaslaný najmenej deň pred dátumom prevodu.
- Cudzinci, ktorí sú predmetom prevozu z Rumunska z vysoko rizikových oblastí kvôli šíreniu vírusu COVID-19 budú v karanténe po dobu 14 dní po príchode.
- Pokiaľ ide o dublinský transfer z Rumunska do iných členských štátov budú sa brať do

- úvahy podmienky určené orgánmi zodpovedných členských štátov.

Uviedol že vyššie uvedené podmienky sa môžu meniť v závislosti od vývoja obmedzení na COVID-19 v krajine.

4. Na základe vyššie uvedených skutočností bolo nutné aby správny orgán opätovne začal konanie vo veci zaistenia v zmysle § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov, ktoré začal dňa 06.11.2020 na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Účastníkovi konania bolo oznámené začatie predmetného konania vo veci zaistenia v zmysle § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov, k čomu sa účastník konania vyjadriť nechcel. Bola daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi správneho orgánu potrebnými pre vydanie rozhodnutia o zaistení, prípadne navrhnúť doplnenie v zmysle § 120 odsek 7 zákona o pobyte cudzincov. Účastník konania sa po oboznámení podkladov a preštudovaní listinných dôkazov, ktoré správny orgán má, nechcel žiadnym spôsobom vyjadriť k predloženým dôkazom. Správny orgán uviedol, že má za to, že v prípade účastníka konania je potrebné preskúmanie žiadostí o medzinárodnú ochranu, ktorú účastník konania na území schengenského priestoru žiada, na území Rumunska a príslušné na preskúmanie tejto žiadosti je teda Rumunsko. V prípade, ak sa zistia dôvody na udelenie medzinárodnej ochrany účastníka konania je potrebné účastníkovi konania takúto ochranu bezodkladne udeliť a tým účastníkovi konania umožniť zdržiavať sa na území Rumunska, prípadne iných územiach schengenského priestoru v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Má za to, že štátny príslušník tretej krajiny je povinný rešpektovať všeobecne záväzné predpisy platné na území členských štátov schengenského priestoru a dodržiavať podmienky pobytu, ktoré sú mu stanovené. Tieto podmienky sú štátnemu príslušníkovi tretej krajiny stanovené na základe vôle spoločnosti, ktorá má právo na ochranu pred vplyvom nelegálnej migrácie cudzincov. Uviedol, že podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov sa na účely zákona o pobyte cudzincov rozumie neoprávneným pobytom zdržiavanie cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou. Podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) článku 6 ods. 1, ktorý upravuje podmienky pre vstup štátnych príslušníkov tretej krajiny na plánovaný pobyt na území členských štátov, ktorý nepresiahne 90 dní v rámci akéhokoľvek 180-dňového obdobia, čo zahŕňa posúdenie obdobia 180 dní predchádzajúcich každému jednotlivému dňu pobytu, musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať tieto podmienky:

a) majú platný cestovný doklad, ktorý držiteľa oprávňuje prekročiť hranicu a ktorý spĺňa tieto kritériá:

i) jeho platnosť musí byť najmenej o tri mesiace dlhšia, ako je zamýšľaný dátum odchodu z územia členských štátov. V odôvodnenej núdzovej situácii možno od tejto podmienky upustiť;

ii) bol vydaný počas posledných 10 rokov,

b) majú platné vízum, ak sa takéto vízum vyžaduje podľa nariadenia Rady (ES) č. 539/2001 z 15. marca 2001 uvádzajúceho zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti s výnimkou prípadu, ak sú držiteľmi platného povolenia na pobyt alebo platného dlhodobého víza;

c) zdôvodnia účel a podmienky plánovaného pobytu a majú dostatočné prostriedky na živobytie na dĺžku plánovaného pobytu a na návrat do svojej krajiny pôvodu alebo na tranzit do tretej krajiny, v ktorej ich určite prijímú, alebo sú schopní získať takéto prostriedky zákonným spôsobom;

d) nejde o osoby, na ktoré bolo vydané v SIS upozornenie na účely odopretia vstupu;

e) nepokladajú sa za hrozbu pre verejný poriadok a vnútornú bezpečnosť, verejné zdravie alebo medzinárodné vzťahy ktoréhokoľvek členského štátu, a najmä na nich z takéhoto dôvodu nebolo vo vnútroštátnych databázach členských štátov vydané upozornenie na účely odopretia vstupu.

Podľa čl. 1 ods.1 Európskej dohody o zrušení víz pre utečencov sú utečenci, ktorí s povolením trvalo bývajú na území zmluvnej strany, sú za podmienok ustanovených touto dohodou a za predpokladu reciprocity oslobodení od vízovej povinnosti pri vstupe na územie alebo výstupe z územia inej zmluvnej strany na ktorýchkoľvek štátnych hraniciach za predpokladu, že sú držiteľmi platného cestovného dokladu vydaného v súlade s Dohovorom o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951 alebo dohodou o vydávaní cestovných dokladov utečencom z 15. októbra 1946 úradmi zmluvnej strany, na ktorej území majú povolený trvalý pobyt, ich pobyt netrvá dlhšie ako tri (3) mesiace. Správny orgán mal taktiež za to, že v prípade účastníka konania a jeho doterajšieho konania je potrebné zabezpečiť jeho prípravu alebo výkon jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013,

ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jed v jednom z členských štátov formou zaistenia v zmysle § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov. Uviedol, že prostriedky správneho orgánu určené na dodržiavanie podmienok pobytov cudzincov sú vymedzené tak, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do ich základných ľudských práv a slobôd. V prípade, ak by správny orgán nepostupoval tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, účastníkovi konania by bola daná možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste a tým by správny orgán mal minimálnu šancu na vykonanie opatrení za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území členských štátov schengenského priestoru zo strany účastníka konania. Uviedol, že účastníkovi konania by bola daná možnosť ďalej páchať protispoločenskú činnosť, ktorou je zdržiavanie sa na území členských štátov schengenského priestoru bez potrebného oprávnenia. V tomto prípade mal správny orgán za to, že záujem spoločnosti je potrebné jednoznačne uprednostňovať pred záujmom jednotlivca, teda účastníka konania.

5. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil správny orgán dĺžku doby zaistenia do 06.01.2021 po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania. Vychádzal zo skutočnosti všeobecnej známej z jeho praxe, pričom jednoznačnú dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko táto doba závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov. Skúmal aj situáciu počas epidémie COVID-19 a vykonávanie dublinského transferu do Rumunska počas núdzového stavu. Správny orgán bola doručená informácia, že za dodržania určitých podmienok môžu byť Dublinské transfery povolené. Presnú dobu zaistenia účastníka konania nie je možné predbežne presne určiť a nie je ju možné odhadnúť presne taktiež z aplikačnej praxe ani zo strany Dublinského strediska. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Rumunska, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie Rumunska, komunikácia s účastníkom konania alebo so splnomocnenou osobou účastníka konania ako aj vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe menované krajiny signatármi. Citujúc ust. § 90 odsek 1 písmeno d) zákona o pobyte cudzincov a čl. 5 ods.1 písm.f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd uviedol, že po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán konštatuje, že predmetné zaistenie účastníka konania je plne v súlade s článkom 5 odsek 1 písmeno f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Poukázal na to, že Útvár policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „UPZC Sečovce“), je zariadenie určené na umiestňovanie cudzincov, ktorí sú zaistení za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, výkonu trestu vyhostenia, realizácie readmisie z územia SR do iného členského štátu EÚ prípadne inej tretej krajiny, realizácie dublinského transferu podľa dublinského nariadenia. Uviedol, že počas konania o zaistení sa správny orgán zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania v zmysle v článku 8 ods.1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z.z. Správny orgán tieto práva neupiera a plne ich rešpektuje. Zároveň správny orgán poukázal aj na tú skutočnosť, že do uvedeného zariadenia sa v samostatnom konaní umiestňujú aj manželka s ich maloletými deťmi. Zdôraznil, že správny orgán sa pri umiestňovaní maloletého dieťaťa do Útvoru policajného zaistenia Sečovce zaoberal aj Dohovorom o právach dieťaťa, kde sa v článku 9 pod názvom Odlúčenie od rodičov uvádza nasledovné: „Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, okrem prípadov, keď príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom jednaní určia, že takéto oddelenie je potrebné v najlepšom záujme dieťaťa. Ďalej poukázal na to, že Ústava Slovenskej republiky č.460/1992 Zb. v znení neskorších noviel v Druhej hlave s názvom Základné Práva a Slobody v piatom oddiele pod názvom Hospodárske, sociálne a kultúrne práva v článku 41 odsek 4 stanovuje, že: „Starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Uviedol, že má za to, že tým, že maloleté deti umiestnil spoločne s ich matkou aj otcom v jednom zariadení, chránil najlepšie záujmy maloletých detí a nepretrhol tak rodinné väzby členov tejto rodiny. Zároveň poukázal aj na tú skutočnosť, že do uvedeného zariadenia sa v samostatnom konaní umiestňujú aj manželka s ich maloletými deťmi. Tým, že správny orgán nerozdelil rodinu, dodržal zároveň aj základnú zásadu zachovania rodiny a právo dieťaťa byť v opatere svojho rodiča, teda právo na rodinný život. Poukazujúc na záujmy maloletých detí v zmysle Dohovoru o právach dieťaťa, aj keď umiestnenie maloletých detí v UPZC Sečovce spolu s ich matkou je síce zásahom do práv dieťaťa, avšak podľa názoru je rozhodnutie správneho orgánu v záujme maloletého dieťaťa, aby zotrvalo so

svoj im rodičom a nebolo od neho odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by podľa názoru správneho orgánu bolo horším zásahom do jeho práv. Vychádzajúc zo získaných informácií od ÚPZC Sečovce skonštatoval, že ÚPZC Sečovce je zariadením, v ktorom sú vytvorené podmienky aj pre umiestnenie rodín s deťmi. Je zariadením prispôsobeným na umiestňovanie rodín s deťmi, zaistenými v súlade so zákonom č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov, ktorým Slovenská republika transponovala smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 115/2008 (tzv. návratovú smernicu). Podľa záverov Európskej komisie, ktorá vykonala hodnotenie transpozície predmetnej smernice jednotlivými členskými štátmi Európskej únie, je transpozícia Slovenskou republikou do zákona o pobyte cudzincov plne v súlade so znením smernice. Zdôraznil, že iba v ÚPZC Sečovce sú zriadené priestory pre umiestnené rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín s maloletými deťmi resp. maloletých v sprievode rodiča, teda zákonného zástupcu, ktoré spĺňajú všetky požiadavky na primerané, hygienicky spôsobilé ubytovanie, stravovanie a voľnočasové aktivity a sú vybavené tak, aby sa zabránilo ohrozeniu života alebo poškodeniu zdravia a aby umiestnenie nemalo negatívny vplyv na duševné zdravie detí, ktoré sú umiestňované spolu s rodičmi. Matka (otec, rodič) má spolu s maloletými deťmi poskytnuté ubytovanie, stravu ako aj zabezpečenú dostatočnú zdravotnú starostlivosť. Maloletým osobám spolu s rodičmi je zabezpečená každodenná osobná hygiena. Strava je deťom poskytovaná 5x denne (okrem raňajok, obeda a večere dostávajú deti navyše desiatu a olovrant), pediatričná zdravotná starostlivosť je poskytovaná na základe zmluvného vzťahu s pediatričkou. Mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu SK 2016 AMIF SC3.2 v súčasnosti zabezpečuje aj doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny umiestnené v ÚPZC Sečovce. V prípade jazykovej bariéry je k lekárske vyšetreniam zabezpečený tlmočník do príslušného jazyka. Počas dňa je deťom v súlade s časovým rozvrhom dňa zabezpečený pobyt na čerstvom vzduchu, pričom tento sa zabezpečuje formou vychádzky na detskú ihrisku, kde majú možnosť venovať sa záujmovým aktivitám vrátane herných a rekreačných aktivít, ktoré sú primerané ich veku. Herňa je vybavená zodpovedajúcim nábytkom a celkovo upravená s cieľom skvalitnenia vykonávania kultúrnych aktivít a trávenia voľného času maloletých osôb. Spoločenské miestnosti sú vybavené DVD prehrávačmi a televíznymi prijímačmi s príjmom satelitných TV staníc. (Pre deti sú k dispozícii rôzne výkresy, zošity, omaľovánky, ceruzky, farby, štetce, farebné kriedy, modelovacie hmoty, puzzle, detské knihy, hračky a pod.). Pre maloleté osoby je k dispozícii sociálny pracovník, ktorý plánuje a reguluje vzdelávacie, rekreačné a herné aktivity maloletých osôb v zariadení, pričom spolupracuje s mimovládnu organizáciou Slovenská humanitná rada, primárne najmä pri zabezpečovaní sociálneho a psychologického poradenstva a starostlivosti, s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny a sekundárne pri vzdelávaní a jazykovej príprave, ktorú zabezpečuje učiteľ slovenského jazyka maloletých štátnych príslušníkov tretích krajín - zamestnanec uvedenej organizácie. Tieto a ďalšie aktivity, ktoré zodpovedajú postaveniu a vekovej skupine osôb sú realizované v rámci projektu č. SK 2016 AMIF SC3.2. Na základe šetrení ako aj z listinných dôkazov správny orgán dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníka konania s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržanie zákona štátu, na ktorého výsoštnom území sa účastník konania nachádza a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pobytu. Na základe vyššie uvedeného má správny orgán za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka konania. Dospel k záveru, že po preskúmaní okolností veci zistil, že sú splnené podmienky podľa § 88 odsek 1 písmeno c) zákona o pobyte cudzincov.

6. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 20.11.2020 (doručenou osobne konajúcemu správne súdu spolu s vyjadrením žalovaného, ako aj administratívnym spisom dňa 10.12.2020) prostredníctvom Centra právnej pomoci domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-32-030/2020-AV zo dňa 06.11.2020, ktorým žalovaný podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“, resp. „ZoPC“) bol zaistený na účel zabezpečenia prípravy a výkonu prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013 a zároveň nariadenia jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia podľa § 221 ods.1, 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej „SSP“). Poukázal na to, že žalovaný v konaní o zaistení cudzinca podľa zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“, resp. ZoPC“) napadnutým rozhodnutím podľa § 88 ods. 1 písm. c) tohto zákona rozhodol o jeho zaistení dňom 06.11.2020 na čas nevyhnutne potrebný najviac však do 06.01.2020 na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou

bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Nariadenie Dublin III“). Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodol o umiestnení žalobcu do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Napadnuté rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že žalobca bol dňa 08.09.2020 zadržaný na území Slovenskej republiky a pre podozrenie z neoprávneného pobytu bol následne predvedený pred žalovaného. Žalovaný následne lustráciou v informačnom systéme PZ zistil, že žalobca je žiadateľom o azyl v Rumunsku, a preto oznámil Dublinskému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra SR dôvod na začatie tzv. dublinského konania podľa nariadenia Dublin III. Na základe uvedeného začal žalovaný konanie vo veci zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko podľa názoru žalovaného existuje značné riziko jeho úteku, vyplývajúce z jeho konania, kedy požiadal o udelenie azylu v inom členskom štáte, avšak opustil toto územie a ani na území Slovenskej republiky nemá povolenie na pobyt. Rozhodnutím zo dňa 08.09.2020 č. PPZ-HCP-BA12-32-010/2020-AV podľa § 88 ods.1 písm.c) tohto zákona rozhodol o zaistení žalobou dňom 08.09.2020 na čas nevyhnutne potrebný najviac však do 08.11.2020 na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia Dublin III. Nakoľko toto rozhodnutie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2020 sp. zn. 10Sa/40/2020 zrušené, žalovaný vydal dňa 06.11.2020 nové rozhodnutie o zaistení - napadnuté rozhodnutie žalovaného. Dňa 29.09.2020 Rumunská republika akceptovala žiadosť slovenských orgánov o prijatie žalobcu podľa čl. 18 ods.1 písm.b) nariadenia Dublin III. Žalobca uviedol, že s napadnutým rozhodnutím žalovaného v celom jeho rozsahu nesúhlasí z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav vecí, vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie žalovaného je zároveň nepreskúmateľné z dôvodov uvádzaných nižšie.

7. Žalobca uviedol, že na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného bol zaistený za účelom prípravy a jeho následného odovzdania do iného členského štátu v zmysle Nariadenia Dublin III. Poukázal na to, že kasačný súd a Ústavný súd SR už viackrát zdôraznili, že medzi zaistením a jeho účelom (t.j. konaním o odsunu, vyhostení, tzv. dublinským transferom a pod.) je nepopierateľná nadväznosť a v žiadnom prípade nemožno hovoriť o oddelených konaniach bez vzájomných súvislostí a dôsledkov (napr. rozsudky NS SR sp. zn. 1Sža/31/2014, 1SZa/7/2016, 9Sža/23/2010, 10Sža/35/2014, 1SZa/6/2016, 1Szak/7/2016, 1Sza/8/2015, 10SZa/2/2015 alebo nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 a sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013). Všeobecné súdy ale aj ústavný súd vo veciach preskúmania rozhodnutí o zaistení cudzincov podčiarkujú povinnosť policajného orgánu preveriť realnosť naplnenia účelu zaistenia, a teda skúmať realnosť vykonania odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny z územia Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukazujú na čl. 5 ods.1 písm.f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, a podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Z uvedeného vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca. Policajné orgány sú teda povinné už pri zaisťovaní žiadateľa o azyl v inom členskom štáte za účelom jeho odovzdania do iného členského štátu skúmať účelnosť a efektívnosť zaistenia, a teda či realizáciou účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky. Realnosť (realizovateľnosť účelu zaistenia) odovzdania je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia. Poukázal na to, že plne v súlade s vyššie uvedeným vyjadril kasačný súd (napr. rozsudok sp. zn. 1Szak/19/2016 z 03.01.2017, sp. zn. 1Szak/1/2017 z 24.01.2017) právny názor aj k otázke efektivity a účelnosti a teda aj zákonnosti zaisťovania cudzincov za účelom ich odovzdania do inej členskej krajiny. Zdôraznil, že žalovaný bol preto povinný pri rozhodovaní o zaistení žalobcu v predmetnej veci nielen poukazovať na právnu úpravu zaisťovania žiadateľov za účelom ich odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, ale mal sa zaoberať i dôsledkami uskutočniteľnosti predpokladaného postupu, či prijímacími podmienkami v dožiadanom členskom štáte, t.j. v Rumunsku. Rumunsko na svojom území už pred niekoľkými mesiacmi v súvislosti so šírením epidémie COVID-19 vyhlásilo núdzový stav (ktorý bol naposledy predĺžený od 15.10.2020 o ďalších 30 dní) a dublinské transfery do Rumunska z iných členských štátov budú obnovené iba za určitých podmienok. Od vypuknutia epidémie neboli a ani v súčasnosti nie sú realizované dublinské transfery do Rumunska zo Slovenska po dobu niekoľkých mesiacov. Zdôraznil, že sa nachádza v zaistení čisto formálne, bez reálneho predpokladu zrealizovania jeho odovzdania v lehotách stanovených Dublinským nariadením III. Mal za to, že účel zaistenia cudzinca nie je možné

zrealizovať, zaistenie nie je zákonné a je v rozpore s čl. 5 ods.1 písm.f) Dohovoru ako aj citovaných ustanovení smernice č. 2013/33/EÚ pre prijímanie žiadateľov o azyl a čl. 28 ods.3 Nariadenia Dublin III.

8. Poukázal na to, že žalovaný stanovil dĺžku doby jeho zaistenia do 06.01.2021, kedy je táto doba podľa jeho názoru potrebná na zrealizovanie účelu zaistenia, avšak nijako nezohľadnil a na predmetnú vec neaplikoval osobitné lehoty stanovené nariadením Dublin III pre zaistenie žiadateľa o azyl v inom členskom štáte za účelom jeho odovzdania a tým vážne pochybil. Zdôraznil, že sám žalovaný v napádanom rozhodnutí uvádza, že Rumunská republika akceptovala prijatie žalobcu späť dňa 29.09.2020 a teda 6-týždňová lehota od akceptácie zo strany Rumunskej republiky podľa čl. 28 ods.3 nariadenia (EÚ) č. 604/2020 uplynula už 10.11.2020. V súčasnosti sa žalobca nachádza v zaistení v rozpore s čl. 28 ods.3 nariadenia (EÚ) č. 604/2020 a jeho zaistenie je nezákonné. Ďalej poukázal na to, že žalobca sa v zaistení nachádza spolu so svojim manželom K. Q., nar. XX.XX.XXXX a dvoma maloletými deťmi D. Q., nar. XX.XX.XXXX a Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, ktorí boli zaistení na základe samostatných rozhodnutí žalovaného. Preto navrhol, aby ich veci posudzoval súd vo vzájomnej súvislosti s cieľom nerozdelenia rodiny. Tvrdil, že

o to viac sa v prejednávanej príhode mal žalovaný zaoberať vytýkanými nedostatkami napadnutého rozhodnutia žalovaného ohľadom samotnej neúčelnosti zaistenia žalobcu, jeho deťmi a manžela, ktorí sa nachádzajú v zaistení už niekoľko mesiacov, a pritom neefektívne, keďže sa v prejednávanej príhode jedná o cudzinca - matku s dvoma maloletými deťmi. V tejto súvislosti poukázal na článok 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí. Podľa Dohovoru o právach dieťaťa musí žalovaný v konaní týkajúcom sa maloletého účastníka vždy zohľadňovať najlepší záujem dieťaťa, čo však v tejto veci nedodrжал. Zdôraznil, že vo veciach zaisťovania maloletých cudzincov zdôrazňuje rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva a kasačného súdu potrebu obozretného posudzovania takýchto prípadov zaisťovania rodín cudzincov s maloletými deťmi (rozsudok ESLP vo veci Muskhadzhiyeva a ďalší proti Belgicku a Popov proti Francúzsku, rozsudky kasačného súdu sp. zn. 10Szak/11/2016 zo 17.10.2016, sp. zn. 10Sza/12/2016 zo 14.06.2016). Zároveň žiadal súd o priznanie náhrady trov konania.

9. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 27.11.2020 navrhol správnu žalobcu zamietnuť a rozhodnutie o zaistení v plnom rozsahu potvrdiť. K žalobným námietkam uviedol, že žalobca bol zaistený na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Nariadenie Dublin III“). K námietke žalobcu, že uplynula šesťtýždňová lehota od akceptácie zo strany Rumunskej republiky podľa článku 28 odsek 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013 žalovaný uviedol, že na základe informácie získanej správnym orgánom z Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sa odovzdanie žalobcu uskutoční v súlade s článkom 29 odsek 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013. Dňa 02.10.2020 bolo Migračným úradom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vydané rozhodnutie o odovzdaní žalobcu do Rumunskej republiky podľa ustanovenia § 46a odsek 4 zákona o azyle, ktoré bolo žalobcovi vyhlásené dňa 30.10.2020 a v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť. Odo dňa vyhlásenia rozhodnutia plynie dvadsaťdňová lehota na podanie správnej žaloby na Krajský súd v Košiciach. Uviedol, že odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods.1 písm.c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, ako náhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods.3 odkladný účinok. Tvrdil, že na základe toho čo uviedol má za to, že rozhodnutie o zaistení je plne v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, Ústavou Slovenskej republiky, zákonom o pobyte cudzincov, zákonom o správnom konaní, resp. medzinárodnými zmluvami a dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

10. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 18.12.2020 sa zástupca žalobcu a zástupca žalovaného nezúčastnili z dôvodu ich pracovnej zaneprázdnenosti a preto súd v zmysle ustanovenia § 114 Správneho súdneho poriadku konal v ich neprítomnosti.

11. Krajský súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní dňa 18.12.2020 podľa § 206 a nasl. Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná. Správny súd má zato, že v prípade žalobcu zanikol účel jeho zaistenia v zmysle rozhodnutia žalovaného zo dňa 06.11.2020, na základe ktorého sa žalobca naďalej nachádza v zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach a preto podľa § 230 ods.1 písm.a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods.1 písm.c) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a podľa § 221 ods.2 Správneho súdneho poriadku nariadil jeho bezodkladné prepustenie. Ďalšie držanie žalobcu v zaistení teda obmedzenie jeho osobnej slobody je nezákonné a v rozpore s článkom 5 ods.1 písm.f) Dohovoru.

12. Predmetom konania v tejto veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného o zaistení žalobcu z dôvodu špecifikovaného v ustanovení § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov a to na čas do 06.01.2021.

13. Podľa § 1 ods.1 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy, správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 3 ods.5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

15. Podľa § 32 ods.1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

16. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

17. Podľa § 47 ods.3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

18. Podľa § 2 ods.4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom SR ani občanom únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

19. Podľa § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho útoku.

20. Podľa § 88 ods.1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny:

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods.1, ak 1. existuje riziko jeho útoku, 2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

21. Podľa § 88 ods.4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

22. Podľa § 88 ods.8 zákona o pobyte cudzincov, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

23. Podľa § 89 ods.1 písm.a) a písm.b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

24. Podľa § 90 ods.1 písm.d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

25. Podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

26. Podľa článku 5 ods.1 písm.f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

27. Podľa článku 8 ods.1 Dohovoru, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

28. Podľa článku 8 ods.2 Dohovoru, štátny orgán nemôže zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

29. Podľa bodu 16 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej „Návratová smernica“), využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.

30. Podľa čl. 15 ods.1, druhá veta Návratovej smernice, zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

31. Podľa čl. 17 ods.1 Návratovej smernice (Zaistenie maloletých osôb a rodín), v prípade maloletých osôb bez sprievodu a rodín s maloletými osobami sa zaistenie môže použiť len ako posledná možnosť a na čo najkratšie obdobie.

32. Podľa čl. 16 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

33. Podľa § 2 ods.7 zákona o pobyte cudzincov, zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

34. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

35. Podľa článku 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom

prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

36. Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

37. Podľa čl. 2 písm.n) Nariadenia Dublin III, „riziko úteku“ je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

38. Podľa článku 25 ods.1 Nariadenia Dublin III, dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému Eurodac, uvedená lehota sa skráti na dva týždne.

39. Podľa článku 25 ods.2 Nariadenia Dublin III, nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.

40. Podľa článku 28 ods.1 Nariadenia Dublin III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

41. Podľa článku 28 ods.2 Nariadenia Dublin III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

42. Podľa článku 28 ods.3 Nariadenia Dublin III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

43. Podľa článku 28 ods.3 druhý pododsek Nariadenia Dublin III, ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

44. Podľa článku 28 ods.3 tretí pododsek Nariadenia Dublin III, ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods.3.

45. Podľa článku 28 ods.3 štvrtý pododsek Nariadenia Dublin III, ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

46. Predmetom tohto súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-32-030/2020-AV zo dňa 06.11.2020, ktorým žalovaný podľa § 88 ods.1 písm.c)

zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu na území Rumunska na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, s tým, že dňom 06.11.2020 o 15:30 hod. ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia do 06.01.2021.

47. Žalovaný predchádzajúcim rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-32-010/2020-AV zo dňa 08.09.2020 zaistil žalobcu podľa § 88 ods.1 písm.c) ZoPC dňom 08.09.2020 a stanovil dĺžku doby zaistenia do 08.11.2020. Toto rozhodnutie napadol žalovaný žalobou o preskúmanie označeného rozhodnutia žalovaného, ktorú podal na tunajší súd s tým, že súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10Sa/40/2020 dňa 26.10.2020 tak, že toto rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Následne opätovne žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu predmetným napadnutým rozhodnutím. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozhodnutia tak dňa 05.11.2020 bola z Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky doručená odpoveď, že v prípade žalobcu bola dňa 18.09.2020 zaslaná žiadosť o prijatie žalobcu späť Rumunskej republike podľa článku 18 ods.1 písm.b) nariadenia (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov („ďalej len nariadenie (EÚ) č. 604/2013“) z dôvodu, že na ich území požiadal dňa 16.08.2020 o udelenie azylu. Dňa 29.09.2020 Rumunská republika akceptovala prijatie späť žalobcu podľa článku 18 ods.1 písm.b) nariadenia (EÚ) č. 604/2020, čím súhlasila s jeho odovzdaním do Rumunskej republiky podľa § 46a ods.4 zákona o azyle, ktoré im bolo vyhlásené dňa 30.10.2020 a v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť. Odo dňa vyhlásenia rozhodnutia plynie dvadsaťdňová lehota na podanie správnej žaloby na Krajský súd v Košiciach. Odovzdanie účastníka konania do Rumunskej republiky sa uskutoční v súlade s článkom 29 ods.1 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 najneskôr do šiestich mesiacov od prevzatia zodpovednosti iným členským štátom alebo rozhodnutia o dovolaní alebo revízii, ak rozhodnutie pripúšťa odkladný účinok. Dňa 04.11.2020 bola z odboru cudzineckej polície Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru vyžiadaná informácia ohľadom dublinského transferu cudzincov do Rumunska. Správnomu orgánu bola doručená informácia, že v súvislosti so šírením epidémie COVID-19 je núdzový stav na území Rumunska od 15.10.2020 predĺžený o 30 dní. Dublinské transfery do Rumunska z iných členských štátov budú obnovené iba za určitých podmienok vyššie označených.

48. Predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle § 88 ods.1 písm.c) zákona o pobyte cudzincov je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

49. V prípade žalobcu bolo z informačných systémov zistené, že požiadal o udelenie azylu na území Rumunskej republiky, čím táto krajina je zodpovedná za účastníka konania v zmysle Nariadenia Dublin III - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013. Súd má zato, že správny orgán si je vedomý, že počas celej doby zaistenia má skúmať, či trvá účel samotného zaistenia v zmysle § 90 ods.1 písm.d) ZoPC a to v úzkej súčinnosti s Dublinským strediskom vzhľadom na kroky, ktoré je dané stredisko povinné v zmysle daného nariadenia uskutočniť.

50. Vzhľadom na uvedené súd zdôrazňuje, že podstatou Nariadenia Dublin III je určenie kritérií a zodpovednosti niektorého zo štátov únie, kde štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti požiadala o udelenie azylu po prvýkrát a v prípade, že sa takáto osoba pohybuje počas konania na územiach iných krajín, zabezpečiť jeho odovzдание do prvotnej krajiny, pričom v zmysle kapitoly III článku 7 odsek 2 Nariadenia Dublin III členský štát, zodpovedný podľa kritérií stanovených v tejto kapitole sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ po prvýkrát podal svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu v členskom štáte, pričom z konania vyplýva, že touto krajinou je Rumunsko, kde žalobca požiadal o azyl. Mal sa teda zdržiavať na jeho území počas azylovej procedúry a nemal opustiť jeho územie a vycestovať na územie iného štátu únie bez príslušných oprávnení.

51. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na to, že Ústavný súd SR a Najvyšší súd SR už viackrát vo svojich rozhodnutiach zdôraznili, že medzi zaistením a jeho účelom (t.j. konaním o odsune, vyhostení, tzv. dublinským transferom a pod.) je nepopierateľná nadväznosť a v žiadnom prípade nemožno hovoriť o oddelených konaniach bez vzájomných súvislostí a dôsledkov (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža/31/2014, 1Sža/7/2016, 9Sža/23/2010, 10Sža/35/2014, 1Sža/6/2016, 1Sža/8/2015, 10Sža/2/2015, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013).

52. Pokiaľ ide o výklad ustanovenia článku 28 ods.3 tretí pododsek správny súd poukazuje na skutočnosť, na ktorú upriamil pozornosť aj Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí zo dňa 13.08.2017 vo veci C-60/16. Aj keď rozhodnutie súdneho dvora reagovalo na vnútroštátnu právnu úpravu vo Švédskom kráľovstve v odôvodnení daného rozhodnutia súd okrem iného uviedol, že v prípade výkladu daného ustanovenia sa uplatňuje jedna z dvoch udalostí upravených týmto ustanovením, a to na jednej strane akceptovanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť a na druhej strane koniec odkladného účinku odvolania alebo preskúmania proti rozhodnutiu o odovzdaní.

53. V zmysle zákona o azyle proti rozhodnutiu dublinského strediska vydaného žalobcovi podľa § 46a ods.4 o jeho odovzdaní do iného členského štátu, t.j. Rumunskej republiky, nemožno podať odvolanie, ale možno podať iba správnu žalobu, ktorá však nemá odkladný účinok (§ 213 ods.2 SSP v spojení s § 46c ZoA). O odkladnom účinku rozhoduje v prípade podania správnej žaloby správny súd v lehote 15 dní od podania správnej žaloby. O odkladnom účinku rozhoduje správny súd iba na návrh žalobcu. Správnu žalobu treba podať v lehote 20 dní odo dňa doručenia rozhodnutia dublinského strediska (§ 211 ods.2 SSP). Z právnej úpravy platnej na území SR je zrejmé, že voči rozhodnutiu dublinského strediska o odovzdaní do iného členského štátu v zmysle Nariadenia Dublin III nemožno podať odvolanie, ale len správnu žalobu. Teda v podmienkach Slovenskej republiky nemožno aplikovať znenie článku 28 ods.3 tretí pododsek „alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania“. Žalobca navyše nepodal voči rozhodnutiu dublinského strediska ani správnu žalobu v dôsledku čoho nemožno aplikovať na preskúmanú veci alternatívu uvedenú v článku 28 ods.3 tretí pododsek „alebo preskúmania podľa článku 27 ods.3.“

54. Z daného vyplýva, že v prípade žalobcu nebola naplnená druhá udalosť, na ktorú poukazoval Súdny dvor EÚ, t.j. odovzdanie sa vykoná najneskôr do šiestich týždňov odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3. V preskúmanej veci teda prichádza do úvahy len prvá udalosť, t.j. odovzdanie sa vykoná najneskôr do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom.

55. V preskúmanom prípade má správny súd za to, že možno aplikovať na preskúmanú vec rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sža/16/2014 z 18.06.2014 v ktorom kasačný súd uviedol, že: „ Na konanie o zaistení pre účely prípravy prevozu do iného členského štátu EÚ, kde si zaistená osoba podala žiadosť o azyl stanovuje maximálnu a neprekročiteľnú lehotu šesť týždňov. Ak nie je možné prípravu a prevoz osoby v tejto lehote uskutočniť, je nevyhnutné zaistenú osobu po uplynutí tejto lehoty okamžite bezodkladne prepustiť.“

56. Dňa 29.09.2020 došlo zo strany Rumunskej republiky k akceptácii prevzatia žalobcu späť a zároveň týmto dňom začala plynúť 6-týždňová lehota v zmysle čl. 28 ods.3 tretí pododsek Nariadenia Dublin III, ktorá uplynula dňa 10.11.2020. Je pravdou, že žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia žalobcovi do 06.01.2021, kedy je táto doba podľa jeho názoru potrebná na zrealizovanie účelu zaistenia, avšak súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalovaný však vôbec nezohľadnil a na predmetnú vec neaplikoval osobitné lehoty stanovené nariadením Dublin III pre zaistenie žiadateľa o azyl v inom členskom štáte za účelom jeho odovzdaní a tým vážne pochybil. Žalobca sa mal dôslednejšie zaoberať i dôsledkami uskutočniteľnosti predpokladaného postupu, či prijímacími podmienkami v dožiadanom členskom štáte, t.j. v Rumunsku, ktoré na svojom území už pred niekoľkými mesiacmi v súvislosti so šírením epidémie COVID-19 vyhlásilo núdzový stav (naposledy bol predĺžený od 15.10.2020 o ďalších 30 dní) a dublinské transfery do Rumunska z iných členských štátov budú obnovené iba za určitých podmienok. Od vypuknutia epidémie neboli a ani v súčasnosti nie sú realizované dublinské transfery do Rumunska zo Slovenska po dobu niekoľkých mesiacov. Takže tak ako to tvrdí žalobca v žalobe tak sa tento nachádza v

zaistení len formálne, bez reálneho predpokladu zrealizovania jeho odovzdania v lehotách stanovených Dublinským nariadením III a jeho zaistenie je nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods.1 písm.f) Dohovoru ako aj citovaných ustanovení smernice č. 2013/33/EÚ pre prijímanie žiadateľov o azyl a čl. 28 ods.3 Nariadenia Dublin III.

57. Navyše, ako vyplýva zo žaloby tak žalobca bol zaistený spolu so svojimi rodinnými príslušníkmi a to manželom K. Q., nar. XX.XX.XXXX a maloletými deťmi D. Q., nar. XX.XX.XXXX a Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, ktorí boli zaistení na základe samostatných rozhodnutí žalovaného. Správny súd uvádza, že zaistenie žalobcu a zaistenie jej manžela a maloletých detí nemožno posudzovať izolovane, ale tieto prípady musia byť posudzované vo vzájomných súvislostiach. Kasačný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Deti by pritom nemali byť postihované obmedzením osobnej slobody pre imigračné postavenie ich rodičov, resp. ich blízkych príbuzných.

58. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Rovnako vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach kde boli pozbavené osobnej slobody bolo porušením čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

59. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.06.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére) postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v útvare policajného zaistenia a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESĽP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

60. Kasačný súd považoval za dôležité tiež zdôrazniť, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku. Prítom poukazoval na rozhodovaciu prax ESĽP vyjadrenú v rozsudku zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku sťažnosť č. 39472/07 a 39474/07, rozsudku zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kaník Mitunga v. Belgicko (sťažnosť č. 13178/03) a rozsudku zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko (č. 41442/07).

61. Z tohto pohľadu treba identifikovať intenzitu zásahu do súkromného a rodinného života žalobcu v dôsledku napadnutého rozhodnutia o zaistení a intenzitu porušenia zákona, ktoré viedlo k jeho vydaniu. Zo samotnej podstaty princípu primeranosti totiž vyplýva, že sa hodnotí „niečo k niečomu“. V posudzovanej veci je to verejný záujem spočívajúci v ochrane verejného poriadku s právom na súkromný a rodinný život cudzinca (a to nielen žalobcu, ale aj jej detí a manžela). V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že rozsudkom zo dňa 18.12.2020 č.k. 2Sa/39/2020 v právnej veci žalobcu D. Q., nar. XX.XX.XXXX (maloletý syn žalobcu) proti totožnému žalovanému vyhovel správnej žalobe zo dňa 20.11.2020 a zrušil rozhodnutie žalovaného o zaistení maloletého žalobcu a nariadil žalovanému jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia z rovnakých dôvodov ako v tomto prípade.

62. Správny súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods.1 písm.a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods.1 písm.c) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a zároveň nariadil žalovanému, aby žalobca bola bezodkladne prepustený zo zaistenia, keďže obmedzenie jeho osobnej slobody nie je zákonné.

63. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich úplnú náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods.2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods.1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že:

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm.g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.